

ת"פ 58763/11/14 - מדינת ישראל נגד פתחי אבו עאבד (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

28 ינואר 2015

ת"פ 58763-11-14 מדינת ישראל נ' אבו עאבד(עציר)

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

המאשימה: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד הדס הוס ושלומי שוחט

נגד

פתחי אבו עאבד (עציר) - בעצמו

הנאשם:

ע"י ב"כ עו"ד ליאור כהן

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירה של פציעה, בהתאם לסעיף 334 לחוק העונשין.

על פי המתואר בכתב האישום המתוקן ביום 22.11.14, סמוך לשעה 13:20, נהג המתלונן אור כהן (להלן: "**המתלונן**") ברכב מסוג יונדאי בבאר שבע. באותו מעמד, נהג הנאשם במשאית אחרי רכבו של המתלונן. בהמשך עקף הנאשם את רכבו של המתלונן ובהגיעו לרמזור הסמוך, עצר הנאשם את המשאית וירד מהמשאית כשהוא אוחז בידו בקבוק זכוכית. כשהבחין המתלונן בנאשם במצב זה, התרחק ממנו בנסיעה לאחור. לאחר מכן, עת התחלף הרמזור לאור ירוק, החל המתלונן בנסיעה לכיוון הצומת, או אז, השליך הנאשם את הבקבוק על רכבו של המתלונן. בשל כך, התנפץ בקבוק הזכוכית על רכבו של המתלונן, הבקבוק חדר לרכב, חלף מעל לראשו אשר התכופף באותו רגע והבקבוק המשיך במעופו ופגע בקטינה. בעקבות כך נגרמו לקטינה חבלות המתבטאות בפצעים מדממים בפניה. עוד צוין בכתב האישום המתוקן כי הנאשם ביצע את האמור הואיל וסבר כי המדובר ברכב אשר עקב אחריו מוקדם יותר ומשכך ניסה לפגוע ברכבו של המתלונן.

טיעוני הצדדים

במסגרת טיעוניה בכתב, הפנתה ב"כ המאשימה לחומרה הגלומה במעשיו של הנאשם, אשר יכול היה להימנע מלהיקלע לסיטואציה מלכתחילה. זו הפנתה לתוצאות מעשיו בכללן פציעתה של המתלוננת שהינה קטינה. כך גם הפנתה לפסיקה הנוהגת ולגישה המחמירה בעבירות כגון דא. בשל כל אלה סבורה שיש לקבוע מתחם הנע בין 12 ל- 36 חודשים מאסר בפועל. בגדרי המתחם סבורה שיש להחמיר עימו נוכח עברו הפלילי.

מנגד, ב"כ הנאשם הפנה לכך שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וזאת עוד בשלבי החקירה כאשר הוא זה אשר הזמין

עמוד 1

את המשטרה למקום ודיווח על שאירע. הודאה זו מלמדת על חרטתו ויש בה כדי לחסוך בזמן שיפוטי יקר. זה ציין כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו הואיל וחשב כי המתלונן עוקב אחריו ומשכך חש מאוים. תחושה זו נוצרה בראשו של הנאשם בעקבות אירועים קודמים מעברו אשר בגינם נכנס למעצר בהפרדה כאשר גם שם הצליחו לפגוע בו. כמו כן, לאחר שהמתלונן פתח בנסיעה אחורנית חשב לעצמו כי זה הולך לדרוס אותו ומשכך זרק את בקבוק הזכוכית. בבחינת נסיבות ביצוע העבירה ביקש ליתן הדעת כי אין המדובר במעשים מתוכננים וכי הסיבה אשר הובילה את הנאשם לבצע את האמור הינה טעות בזיהוי. אשר לעברו הפלילי- הפנה לכך שחרף עברו הפלילי הלה לא הורשע בעבירות שבכגון דא. בנוגע לנזק שאירע לקטינה- ציין כי בתיק החקירה אין תעודה רפואית המתעדת את הנזק ומכאן שאין המדובר בנזק חמור. בתוך גדר המתחם ביקש ליתן הדעת כי הנאשם נשוי ואב לקטינים. בנסיבות אלו, ביקש כי לכל היותר יוטל עונש מאסר בן 6 חודשי מאסר.

הנאשם ביקש להוסיף על דברי בא כוחו וציין כי הוא מתחרט על מעשיו וכי לא הייתה לו כל כוונה לפגוע במתלוננים. ציין כי ביצע את האמור מאחר והרגיש כי הוא בסכנה וכי המתלונן מעוניין לדרוס אותו.

דין והכרעה

על פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

בעבירה בכגון דא פגע הנאשם בערכים החברתיים של הגנה על שלומו ובטחונו של הפרט, ביטחונו האישי וכך גם פגיעה בסדר הציבורי ובשלטון החוק. לא אחת התריעו בתי המשפט ביחס לעבירות אלימות כי יש למגר את תופעת הבריונות המצויה ברחובות על ידי ענישה הולמת. על שיקולי ההרתעה שעל בית המשפט לשקול בעבירות אלו אפנה לע"פ 4330/12 **דעאס נ' מדינת ישראל** (5.11.2012):

"בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בהרתעה מפני עבירות אלימות שנועדו "לפתור סכסוכים" בכוח הזרוע. דומה כי לא ניתן להתעלם מהתפשטותו של נגע האלימות בארצנו ומההיקף הרב של עבירות מסוג זה המגיעות לפתחם של בתי המשפט. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא כי פתרון סכסוכים ראוי שיעשה על ידי פניה לרשויות החוק ולא על ידי נטילת החוק לידיים."

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת הפציעה נעה על דרך הכלל בין מספר חודשים של מאסר בפועל ועד שנה וחצי מאסר, וזאת בשים לב לטיב החפץ באמצעותו נגרמה הפציעה, מיקום הפציעות, חומרתן והנסיבות שקדמו לביצוע המעשה.

בבואו של בית משפט לבחון מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים, יש ליתן הדעת לעובדה כי אפילו מדובר באירוע שתחילתו ספונטנית הנאשם הוא זה שבמעשיו ובהתנהגותו הביא לתוצאה הסופית ובמה דברים אמורים: כתב האישום המתוקן מציין כי הנאשם ביצע את המיוחס לו היות וסבור היה שהרכב שבו מצויים המתלוננים, הינו אותו רכב שבמועד מוקדם יותר עקב אחריו וניסה לפגוע בו. לו סבר הנאשם שבכוונת מאן דהוא לפגוע בו, שומה וחובה הייתה עליו לפנות למשטרה ולדווח על כך חרף ניסיונות לפתור הדבר בעצמו.

יתירה מכך, התנהלותו של הנאשם במהלך אותה נסיעה אינה מלמדת על מי שחשש מפני אותו רכב אלמוני, שכן הוא זה שעקף עם המשאית את הרכב, הוא זה שעצר לפני הרמזור וירד מהמשאית כשזה אוחר בידו בקבוק זכוכית. אניח לטובתו כי הבקבוק נמצא ברכבו ללא כל תכנון, אולם עצם ההצטיידות עם הבקבוק עובר לירידה מן המשאית, מלמדת כי פניו לא היו לשלום. הנאשם בנקל יכול היה להמשיך עם המשאית את הנהיגה לעבר יעדו או למשטרה, ובכך למנוע את התדרדרותו של האירוע.

השלכתו של בקבוק זכוכית לעבר רכב נוסע, הינה אקט מסוכן שיכול וישפיע על אופן נהיגתו של האוחר בהגה וכך גם יביא לפגיעה ישירה של הנוסעים בתוכו. בענייננו, הבקבוק התנפץ ושברי הזכוכית כפי שנלמד מעובדות כתב האישום פגעו בפניה של הקטינה וגרמו לפצעים מדממים בפניה. לא הובאו תעודות רפואיות, וכפי הנראה לא נגרמו חבלות שהצריכו טיפול רפואי משמעותי. מאידך, אירוע שכזה יכול היה להסתיים בתוצאות קשות יותר בין אם בחדירתם של שברי זכוכית לעיניה של המתלוננת, ובין אם בגרימתם של חבלות קשות יותר.

כתב האישום מלמד את תיאור הדברים מהפרספקטיבה של הנאשם, אשר לכאורה פעל מתוך טעות במצב דברים. בבואו של בית משפט לגזור את עונשו, עליו לשים לנגד עיניו גם את התרחשות כתב האישום גם מנקודת ראותם של המתלוננים, אשר על לא עוול בכפם וללא כל התראה מוצאים עצמם בסיטואציה מלחיצה, הכוללת עקיפה של משאית את רכבם, ויציאה של נאשם אשר אותו כלל לא הכירו לעברם שבידו בקבוק זכוכית, (דבר אשר אף הביאם לנסות ולחלץ את עצמם על ידי נסיעה לאחור) והשלכת הבקבוק זכוכית שהתנפץ לעברם. מעשיו של הנאשם יש בהם כדי לפגוע בתחושת ביטחון הציבור וכן משתמשי הדרך.

מנגד, סבורני כי יש לאבחן לקולא ובאופן משמעותי את עניינו של הנאשם, אל מול אלה אשר עושים שימוש ישיר בנשק קר כדוגמת שבר בקבוק או סכין, כלפי גופו של הקורבן, כפי שהדבר מצא ביטוי גם ברע"פ 5655/13 **עמרם טל נ' מדינת ישראל**, אליו הפנתה המאשימה בטיעוניה ובדומה לכלל הפסיקה שנסובה סביב שימוש ישיר בסכין כלפי גופו של אדם. כך גם יוער כי חרף כך שהמעשה נעשה בכביש, אין המדובר באותה תופעה שכונתה "ROAD RAGE" בה אנשים נורמטיביים פועלים באלימות מתפרצת נוכח נהיגה זולתם בכביש.

לאור האמור לעיל, ובשים לב לערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו וכן בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, הנני קובע כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות אשר ביצע הנאשם נע בין 7 חודשי מאסר בפועל ל- 14 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם:

בגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם בית המשפט נותן דעתו, לקולא, להודאתו של הנאשם אשר יש בה כדי לחסוך בזמן שיפוטי יקר ולייתר את העדתם של המתלוננים, על כל המשתמע מכך. הדברים נאמרים ביתר שאת וזאת בשים לב לכך שהנאשם הודה עוד בשלבי החקירה וכי הוא זה אשר הזמין את המשטרה למקום האירוע. הודאה זו מלמדת על חרטה אותנטית וכן מחזקת המפורט בכתב האישום לפיו פעל מתוך סברה שמנסים לפגוע בו.

הנאשם נשוי ולו ילדים קטינים ומכאן ניתן להניח כי עונש המאסר ישפיע על בני משפחתו. הנאשם מצוי בהפרדה וכפי שנטען אף פגעו בו במהלך המעצר, דבר המלמד כי שהותו מאחורי סורג ובריח קשה עליו אף יותר מאשר על דרך הכלל. יצוין כי בתיק זה לא הוגש תסקיר מאת שירות המבחן כך שמלוא נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן פרוסות בפני בית המשפט. במצב דברים זה, גם אין לדבר על שיקולי שיקום אשר בעטיים ניתן לסטות מטה ממתחם הענישה.

מנגד ולחומרא, יש לקחת בחשבון את עברו הפלילי המונה 8 הרשעות קודמות. הרשעות אלו כוללות רישום ללא הרשעה משנת 2008 מבית משפט לנוער בגין עבירות של איומים והפרעה לשוטר, הרשעה בגין הצתת רכב משנת 2009, הפרת הוראה חוקית ופירוק חלקים מרכב משנת 2009, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו משנת 2011, שתי עבירות של הפרת הוראה חוקית משנת 2011, הסגת גבול פלילית משנת 2012 והחזקת סמים לצריכה עצמית משנת 2014. נמצא כי הנאשם מבצע רצף עבירות פליליות חלקן חמורות לרבות ריצוי עונשי מאסר בפועל במהלך 6 השנים שקדמו להרשעתו בכתב האישום המתוקן.

נוכח האמור לעיל, ונוכח נפוצותן של העבירות בהן הורשע יש מקום לתת ביטוי גם לשיקולי הרתעת היחיד, וגם לשיקולי הרתעת הרבים.

סוף דבר:

לאחר ששקלתי את השיקולים לחומרה ולקולא, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 8 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו 23.11.14.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת אלימות מסוג
עוון.

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת אלימות מסוג
פשע.

ד. 1,500 ₪ פיצוי למתלונן ו- 1,500 ₪ פיצוי לקטינה, בסך הכל 3,000 ₪ שישולמו עד ליום 1.8.15.

ה. 500 ₪ קנס או חמישה ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 1.8.15.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי .

ניתן צו כללי להשמדת מוצגים ליחידה החוקרת.

ניתנה והודעה היום ח' שבט תשע"ה, 28/01/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט